

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 33549-04-16 פלוני נ' פלונית

2.11.17

לפני כבוד השופט ישעיהו שנלר, סג"נ - אב"ד
כבוד השופט, ד"ר קובי ורדי, סג"נ
כבוד השופטת, עינת רביד

המערער: פלוני
ע"י ב"כ עו"ד אברהם אינדורסקי

נגד

המשיבה: פלונית
ע"י ב"כ עו"ד שירי מלכה ועו"ד אדוה גבלר

חקיקה שאוזכרה:

[חוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\), תשי"ט-1959: סע' 3א](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט הורה על החזרת הדיון לבית משפט קמא לשם הכרעה שאלת חבות המזונות, זאת לאור שינוי ההלכה בפרשת פלוני, בעניין פסיקת מזונות ילדים בגילאים שבין גיל 6 לגיל 15.

* משפחה – מזונות ילדים – במשמורת משותפת

* משפחה – מזונות ילדים – שיעורם

* בתי-משפט – הלכה פסוקה – שינויה

.

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה, אשר עניינו חיוב האב במזונות ומדור שני ילדיהם של הצדדים.

.

בית המשפט קבע כלהלן:

ניתן לראות את ההלכה בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית (להלן: "פרשת פלוני"), כהלכה אשר שינתה מהיסוד את כל הקשור לפסיקת מזונות ילדים בגילאים שבין גיל 6 לגיל 15.

לאור הנטען על ידי הצדדים, יש מקום להחזיר את הדיון לבית משפט קמא על מנת שיידרש לבחינת כל הנדרש, לאור ההלכה כפי שנקבעה בפרשת פלוני, תוך בחינת כל הנתונים הנדרשים לשם הכרעה, בסופו של יום, בשאלת חבות המזונות. במסגרת זאת תינתן האפשרות לכל צד להשלים טיעונו לאור החזרת הדיון לבית משפט קמא.

פסק דין

השופט ישעיהו שנלר, סג"נ – אב"ד

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב יפו (כב' השופטת תמר סנונית פורר) מיום 8.3.16, אשר עניינו חיוב המערער (להלן: **האב**) במזונות ומדור שני ילדיהם של הצדדים (להלן: **הילדים**).

2. בית משפט קמא פסק, כי האב יישא במזונות הילדים בסך 2,200 ₪ לחודש (עבור הילד א' סך של 1,100 ₪ ועבור הילד ד' סך של 1,100 ₪ לחודש). בנוסף האב יישא במדור הילדים והוצאותיו בסך של 1,000 ₪ לחודש, עבור שני הילדים. כל זאת עד הגיעם לגיל 18 ו/או עד סיום הלימודים בתיכון, לפי המאוחר מבין השניים. בתקופת השירות הצבאי הסדיר ו/או השירות הלאומי, יעמדו דמי המזונות על 1/3 משיעורם הקודם, דמי המזונות יהיו צמודים למדד, ויעדכנו אחת לשלושה חודשים, בנוסף לדמי המזונות וכחלק מהם, יישא האב במחצית ההוצאות הרפואיות החריגות, וכן מחצית מהוצאות החינוך של הילדים וכאשר קצבת המל"ל תשולם לידי האם.

רקע עובדתי

3. הצדדים נישאו כדמו"י ביום 3.7.01, האב הינו אברך המתקיים ממלגה בסך של 2,400 ₪.

המשיבה (להלן: **האם**), עובדת כמזכירת מנכ"ל עמותה, המשתכרת בסך של 5,300 ₪ וכן היא מקבלת קצבת נכות בסך של כ-3,000 ₪.

מנישואין אלו נולדו לבני הזוג 2 ילדים, א' יליד 4.7.03 כיום כבן 14 שנים, ו-ד' יליד 16.7.07 כבן 10 שנים.

4. בשנת 2012 יחסי בני הזוג התערערו.

5. לצדדים דירת מגורים בבעלות משותפת בעיר בני ברק, דירה זו מושכרת לצד ג' ובדמי שכירות זו שכרו הצדדים את דירת המגורים המשותפת.

6. בכל הקשור לשאלת הסדרי השהייה הסכימו הצדדים ביום 18.11.15, כי הילדים ישהו עם האב בימים ראשון ורביעי, ועם האם ישהו בימים שני, שלישי וחמישי. בסופי שבוע

הילדים יהיו לסירוגין בין הצדדים, כל ההסדרים הללו כוללים לינה. לגבי חגים וחופשות - יחלקו הצדדים בחלקים שווים. כך גם שני ההורים יישארו האפוטרופסיים הטבעיים של הילדים, וכי מוסכם בין הצדדים כי האם תקבע כאם משמורנית, ותוכל לבקש הטבות כאם חד הורית, וכי בחישוב דמי המזונות, הטבות אלו יילקחו בחשבון לשים קיזוזם מדמי המזונות.

7. בחודש ינואר 2016 סודר הגט בין הצדדים.

תמצית פסק הדין

8. בית המשפט הפנה לפסיקה לפיה נקבע כי אב חייב במזונות ילדיו עד הגיעם לגיל 15 כדי צורכיהם ההכרחיים, כאשר החיוב מגיל 15 ומעלה הינו מדין צדקה והוא חל על שני ההורים בשים לב ליכולתם הכלכלית.

עוד ציין בית משפט קמא כי ע"פ הפסיקה סכום מזונות ההכרחיים לקטין הינו כ-1,400 ₪, ואף הפנה לאשר נקבע בעמ"ש 1057/09 ש.ת. נ' ד.ג. [פורסם בנבו] (17.10.2010) שהגיע העת להעלאת שיעור דמי המזונות המינימליים, אשר אינם חקוקים בסלע.

בתסקיר העו"ס אשר הובא בפני בית משפט קמא, הומלץ בנסיבות העניין על משמורת משותפת, אך בהסכמת ההורים הוחלט כאמור כי המשמורת תהא "משמורת אם" וכי ייקבעו לאב הסדרי שהייה נרחבים.

בית המשפט סקר את טענות הצדדים לעניין יכולת השתכרות האב והאם, וקבע כי לעת הזו יכולת השתכרות האם הינה בסך של 5,300 ₪ ובתוספת קצבת נכות של כ-3,000 ₪, לאחר ההפחתה ממועד הגירושין. לאב נקבעה יכולת השתכרות פוטנציאלית מוסכמת על שני הצדדים, של כ-4,000 ₪ נטו לחודש וזאת בהתחשב במשכורת הגבוהה ביותר שהשתכר במהלך חיי הנישואין, מעבודתו כמשגיח בשיבה, אשר השתכר בה סך של 4,000 ₪ לחודש. בית המשפט ציין כי האם תבעה סכום מופרז של מזונות, סך של 5,795 ₪ לחודש עבור מזונות ומדור הילדים, אך סכומים אלו קטנו בהמשך והגיעו בסיכומים לכדי 4,938 ₪ לחודש, הכוללים מזונות ומדור לילדים.

בית המשפט קבע כי רמת החיים אליה הורגלו בני המשפחה הינה רמת חיים נמוכה, בהתחשב ביכולת ההשתכרות הנמוכה של בני הזוג, ואורחות חייהם.

9. בית המשפט קבע כי הסכומים שמבקשת האם הינם סכומי מזונות מינימליים גם על פי הפסיקה, וכאשר המחלוקת הינה לעצם חיוב האב במזונות, וזאת לאור זמני השהות הנרחבים שלו עם הילדים.

בסוגיה זו קבע בית המשפט כי גם אם יובאו בחשבון זמני השהות האמורים, האב חייב במזונות ילדיו וכך גם מרבית הזמן הילדים עם האם, ועל כן נדחתה בקשתו של האב שלא לחייבו במזונות ילדיו. יתר על כן, בהתחשב בהשתכרותו אין מניעה כי האב יעמוד בתשלום המזונות.

בכל הקשור לעניין המדור האם טענה כי מדובר על חיוב הכרחי וכי מאחר והיא רוכשת את חלקו של האב בדירת המגורים המשותפת יש להביא זאת בחשבון וכך גם חיוב המשכנתא או שכר דירה. מנגד, גם בעניין זה טען האב לעניין זמני השהות וכך גם אודות אשר יוותר לאם אם הדירה תימכר.

בית המשפט קבע כי האב חייב לשאת בהוצאות האמורות אולם לא כפי שנדרש על ידי האם אלא בהתחשב במשכורתו והשהות הנרחבת של הילדים עמו. כפי שצינה האם, כך גם בית המשפט קבע, כי חובת המדור היא חלק מחובת האב לזון ילדיו, ומשכך נקבע כי האב יחוייב באמור אולם לא במלוא הסכום שהתבקש. כך גם הביא בית המשפט בחשבון את אשר יוותר בידי האב ממכירת הדירה ואשר יוכל לשמש גם לתשלום מזונות. עוד קבע בית המשפט שדמי השכירות הינם כנטען על ידי האם, דהיינו 4,000 ₪ ועל כן חלקם של הילדים 1,600 ₪. אולם לאור זמני השהות נקבע כי האב יישא במדור הילדים והוצאותיו בסך של 1,000 ₪ לחודש בלבד, דהיינו 500 ₪ עבור כל אחד מהם.

בנוסף חייב בית המשפט את האב לשאת במחצית הוצאות החינוך, כולל שיעורים פרטיים, וכך הוצאות רפואיות של הילדים לרבות טיפולים ואיבחונים.

מועד חיוב המזונות מעת עזיבת האב את דירת המגורים המשותפת, קרי מיום 15.12.15. בקביעת חיוב המזונות בית המשפט ציון, כי לקח בחשבון את גילאי הילדים, ההשתכרות ופוטנציאל ההשתכרות של כל אחד מההורים, רמת החיים, ההוצאות הרפואיות והחינוכיות הנדרשות לילדים הספציפיים, וכן עניין המדור ופירוק השיתוף בבית הצדדים המשותף.

תמצית טענות האב

10. בערעורו טען האב כי בתסקיר עו"ס, ההמלצה הייתה על "משמורת משותפת", אך הצדדים הסכימו ל"משמורת אם" בכדי לא להפסיד את ההטבות המגיעות לאם משמורנית, ובהתאם הוסכם על הסדרי ראייה נרחבים לאב, הקובעים, כי הילדים ישהו 6 ימים עם האב ו- 8 ימים עם האם, מתוך 14 ימים, וכי למעשה ישנה הורות כמעט משותפת.

לעניין מדור הילדים הוסיף וטען האב, כי מעת שדירת המגורים המשותפת לצדדים תימכר, יוותר בידי כל צד סך של כ- 1,000,000 ₪, וכי בעזרת כספים אלו כל צד יוכל לדאוג למדור ראוי עבור הילדים בעת שהותם אצלו ועל כן אין לחייבו בתשלום דמי מדור.

עוד הוסיף האב וטען כי פערי השכר מחייבים זאת עקב קביעותו של בית המשפט כי פוטנציאל השתכרותו של האב עומד אך ורק על 3,500–4,000 ₪ ולמעשה בפועל ובהתחשב בתשלום המזונות, לא יוותר בידי האב מאומה בכדי לכלכל את הילדים בעת שהותם עמו.

האב שב וטען כי משבני הזוג משתייכים למגזר "החרדי" הסכימו הצדדים בעת נישואיהם לכך שעול פרנסת המשפחה יושת על כתפי האם ואילו האב ישקיע זמנו בלימוד תורה ובגידול הילדים, ועל אף שאכן מודע הוא כי יהיה עליו להצטרף למעגל העבודה, שב וחזר על טענתו כי גם אם יצא אל שוק העבודה, פוטנציאל השתכרותו המוסכם ואשר אושר על ידי בית משפט קמא הינו 3,500–4,000 ₪ כאשר לאם הכנסות כפולות.

תמצית טענות האם

11. האם, כטענה מקדמית, טענה בפני בית המשפט כי כלל טענות האב בערעור הובאו בפני בית משפט קמא, ובכתב טענותיו בערעור אין חדש אלא מיחזור של טענות שכבר נשמעו בפני בית משפט קמא, עוד הוסיפה ואמרה כי **"כתב הערעור הינו העתק של הסיכומים שהוגשו מטעם המערער"**, כאשר האב אינו ממלא אחר פסק הדין, אינו משלם את המזונות שנפסקו ואינו משתתף בהוצאות החינוך. האב הוא אבי הילדים ומשכך חובת המזונות חלה גם עליו, למרות היותו משויך למגזר החרדי, וכי אינו פטור מחובה זו.

בניגוד לתמונה אותה מבקש האב להציג, ברשות האב רכב, ומחצית משווי הדירה המשותפת, אשר מוערכת בכמיליון ₪, ובפסיקת המזונות נלקח בחשבון גם רכשו של האב. אומנם הוסכם על האם כי גובה ההשתכרות הפוטנציאלי של האב הינו כ-4,000 ₪ אך המדובר ביכולת השתכרות מינימלית ו"**אין עוררין כי באפשרותו להשתכר בסכומים גבוהים יותר...וסכום זה אינו מהווה את מלוא פוטנציאל ההשתכרות**".

האם טענה כי בניגוד לנאמר על ידי האב, שכרה הינו 5,300 ₪ וקצבת הנכות לה היא זכאית תופחת לאחר הגירושין לכ-3,000 ₪.

מזונות – משמורת משותפת

12. עוד במהלך הדיון בפנינו, התעוררה השאלה אם יש להמתין להכרעה בערעור זה, עד שיינתן פסק הדין **בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית** [פורסם בנבו] (19.7.17) (להלן: **פרשת פלוני**) אשר הצדדים ציינו כי ממתנים למתן פסק דין, בפרשה העוסקת במישרין בסוגיה דין. בעת הדיון בפנינו, התעוררה גם השאלה אם מדובר אכן במשמורת משותפת, חרף הסכמת הצדדים לראות באם כמשמורת יחידה מהטעמים שפורטו, וכך גם אם יש מקום להיזקק למועדי השהות אשר נטען על ידי האב, כי הם כמעט שווים.

13. לא למותר להוסיף, כי במועד הדיון בפנינו, בפסיקה הובעו דעות שונות בדבר האופן הראוי לפסיקת מזונות מעת שמדובר במשמורת משותפת, וכך גם בשאלה מתי נראה הסדרי שהייה כראויים להוראות שונות. כך דעתה של כב' השופטת וילנר **בעמ"ש (חי) 5426-09-14 א' כ' נ' ב' כ' [פורסם בנבו] (8.2.15)** אשר נדרשה להפחתה של דמי המזונות ההכרחיים וכאשר **בעמ"ש 25027-02-14 פלונים נ' פלונית** [פורסם בנבו] (28.12.14), כב' השופטים מרוז, נדב וברנט, וכן **עמ"ש 50603-01-14 ל' ר' נ' ד' ר' [פורסם בנבו] (6.1.15)**, כב' השופטים ויצמן, נדב ופלאוט, ננקטה הפחתה בשיעור גבוה יותר.

מול השיטות של הפחתה בשיעור זה או אחר כולל מחלוקות ביחס לשאלת המדור, ניתן להפנות לעמדתו של כב' השופט שוחט **בעמ"ש 1180-05-14 א' א' נ' מ' א' [פורסם בנבו] (26.3.15)**.

מכל מקום, עמדת המוצא בפסיקה האמורה, כי ללא תלות בשאלת הסדרי השהייה קיימת אותה חובה על האב לשאת במזונות ההכרחיים, תוך שבתי המשפט ניסו "לאזן" חיוב זה מול אשר מתבקש, לכאורה, לאור הסדרי השהייה.

14. במסגרת הדיון בפנינו הועלו מספר אפשרויות לאופן סיום ההליך ובהתחשב בפסק הדין שאמור היה להינתן בפרשת פלוני, אך בסופו של יום לא הושג הסדר בין הצדדים וניתן היה לתת פסק דין בערעור. אולם, לאחר העיון נראה היה כי בנסיבות, יש מקום להמתין עד שיינתן פסק הדין בפרשת פלוני.

15. עם מתן פסק הדין אפשרנו לצדדים להשלים טיעוניהם, בהתחשב באשר נקבע בפסק הדין, ואכן הצדדים השלימו טיעוניהם.

מטבע הדברים מצא האב לראות באשר נקבע בפרשת פלוני, כתומך בטענותיו אודות השוויוניות בה יש לנקוט, כאשר לטענתו מדובר בזמני שהייה כמעט שווים ועל כן המשמורת הפיזית בפועל הינה משמורת משותפת ועל כן אין מקום בנסיבות של הכנסות הצדדים והאמור, לחייב את האב בתשלום כלשהו. כך גם הפנה לעקרונות שקבעה כב' השופטת ברק ארז בפרשת פלוני בפסקה 61, אודות "הקיצוזים" אשר מונעים את הצורך בהעברת כספים. האב לא הסתפק בכך אלא אף עתר כי יותר לו לתקן את עתירתו ולאפשר לו לטעון כי לאור פער ההשתכרות הגדול בין הצדדים, יש מקום לפעול לאיזון בין הצדדים באמצעות חלוקת הנטל ב"צרכים האחרים", כך המערער, באופן לא שוויוני כשהאם תישא בחלק גדול יותר. בפן האופרטיבי עתר כי ייקבע שכל צד יישא בהוצאות הילדים בעת שהותם עמו, לרבות ביחס למדור. בנוסף, כי בית המשפט יקבע שעל האם לשאת בשיעור גדול יותר, כמפורט לעיל, בהוצאות החריגות.

האם בהשלמת טיעוניה טענה כי האב מתעלם מהפסיקה אודות מחויבותו של אב לתשלום מזונות ילדיו, לרבות פסיקה המתייחסת לאברכים, וכאשר כל רצונו של האב להתחמק מתשלום מזונות, וכשכל העול מוטל על כתפיה למרות מחלתה, וכשגם מרבית ההוצאות מוטלות עליה.

לשיטתה, אין בין הנסיבות דן לבין הנסיבות בפרשת פלוני כל השקה, כאשר בהמשך טיעוניה מתייחסת האם להיבטים הכלכליים ולאשר יש לכל צד. בנוסף טוענת האם כי לא מדובר בחלוקה שוויונית, לרבות כי נטל הבאת הילדים לפעילויות השונות מוטל עליה בלבד ותוך הפניה לפסק דינו של בית משפט קמא.

יתר על כן, גם לפי פרשת פלוני לא מדובר על קביעה "אוטומטית" אלא יש לבחון כל מקרה לגופו וכשבמקרה דן יש לדחות את טענותיו של האב אודות השתכרותו ויכולת השתכרותו, וכך גם יש לדחות עתירתו בעניין ההוצאות הנוספות, ובמיוחד שלא נשא בהם עד כה.

האב התייחס לנטען וזאת באופן ספציפי לכל אחד מהטיעונים.

דיון והכרעה

16. לא בכדי הצדדים שבפנינו התייחסו לאשר נקבע בפרשת פלוני ובעת שאכן יש מקום להידרש לשאלה זו, לפחות כל עוד ולא ניתן פסק דין סופי וכשהערעור תלוי ועומד. כפי שנקבע ברע"א 8925/04 **סולל בונה בניין ותשתיות בע"מ נ' עזבון המנוח אחמד עבד אלחמיד ז"ל** [פורסם בנבו] (27.2.06) (להלן: **סולל בונה**) מפי כב' הנשיא ברק: "עד כמה שהפעלתה הרטרופקטיבית של פרשת אטינגר פוגעת באינטרס ההסתמכות, יש להיזקק לדינים הכלליים המגינים על אינטרס זה, כדי למצוא בהם תרופה. על כן יש לאפשר לצדדים בערכאה הדיונית – אשר הגישו כתבי בית-דין לפני פרשת אטינגר – לתקן אותם בעקבות אותה פרשה. כן יש לאפשר להעלות טענות בעניין זה במסגרת הערעור, כל עוד פסק הדין לא הפך לסופי" (פסקה 26).

וכדברי כב' השופטת נאור (כתוארה אז): "בעניין זה, גם אני סבורה, כמו כל חברי, שראוי להחיל את הלכת אטינגר רטרואקטיבית על תיקים התלויים ועומדים בערכאות השיפוט. הלכת אטינגר לא באה לעולם בחטף ורוחה ריחפה על פני הליכים משפטיים זמן רב לפני שניתנה. צדדים רבים ביקשו לתקן כתבי תביעה ולטעון כי זכאים הם לפיצוי בגין השנים האבודות עוד בטרם באה הלכת אטינגר לעולם. תיקים רבים, בכל הערכאות, המתינו לסיום ההתדיינות בהלכת אטינגר, ואין זה ראוי שעזבון אטינגר יהיה היחיד הזוכה משינוי ההלכה. מעבר לכך, וכפי שציין חברי המשנה לנשיא חשין, להלכת אטינגר עצמה רבה, ובצדק רב קרא חברי השופט ריבלין בפסק דינו בפרשת אטינגר, לפסוק פיצוי בגין "השנים האבודות" (פסקה 3).

ודוק, לכאורה דעת הרוב בעניין סולל בונה ראתה את ההחלה הרטרופקטיבית של ההלכה החדשה ככלל, ואי החלה שכזו כחריג הנדרש לנימוק. נראה כי אם הדברים היו יפים בפרשת סולל בונה ובהתייחס לאשר נפסק בעניין אטינגר, הרי בעניינינו הדברים הינם בגדר קל וחומר, לרבות אשר נטען בתיקים רבים אודות שאלת המזונות במשמורת משותפת, ולא בכדי, אכן סברנו כי יש להמתין להכרעת בית המשפט העליון בסוגיה הנכבדה, סוגיה שאכן הוכרעה בהרכב מורחב.

17. אם להלכת אטינגר היתה עוצמה רבה, כדברי כב' השופט חשין בעניין סולל בונה, הרי ההלכה בפרשת פלוני, ניתן לראותה כהלכה אשר שינתה מהיסוד את כל הקשור לפסיקת מזונות ילדים בגילאים שבין גיל 6 לגיל 15.

מרבית השופטים שנדרשו לסוגית המזונות בעת שמדובר במשמורת משותפת, לא התעלמו מהפרשנות לפיה גם בגילאים האמורים, קיימת חובה על אב לשלם את המזונות ההכרחיים וכי רק צרכים מעבר לכך, תשלומם הינו מכוח דין צדקה וכשלעניין זה שווים האב והאם. משכך, חיפשו את הדרך הראויה להביא לידי ביטוי את המתחייב לאור המשמורת המשותפת כשאכן באחד מהמקרים, נפסק כי אין לחייב כלל במזונות.

מכל מקום, דומה כי בפרשת פלוני לא נזקק בית המשפט לפתרון זה או אחר, בהתחשב בחובת האב האמורה, אלא בסיס פסק הדין, ביטול אותה פרשנות שתוצאתה חיוב אב במזונות הכרחיים בגילאים האמורים, וכי על כן יש לראות את כל חיובי המזונות מדין צדקה, כשלעניין זה שווים האב והאם. ההנמקה בתמצית, כי יש לפרש את תקנות תש"ד, באופן שלאחר גיל 6 החיוב במזונות הוא מדין צדקה בלבד. יתר על כן, אין לקבל פרשנות לפיה גם אם מדובר מדין צדקה חיובו של האב קודם ועיקרי לחיובה של האם.

אכן, בית המשפט ציין כי עניינו של פסק הדין במשמורת משותפת, תוך שכב' השופט פוגלמן מציין כבר בפתיחת פסק דינו (פסקה 3) כי **"...דיונינו במצב הראשון שבו הילד שוהה בביתו של כל אחד מן ההורים פרקי זמן זהים: 7 לילות ב-14 ימים או 15 לילות ב-30 ימים"**. עם זאת, מעת שבית המשפט קבע את השינוי בתפיסה העקרונית, אודות מקור החיוב של המזונות לאחר גיל 6, סבורני כי יש להחיל את העיקרון בכל מקרה בו דנים אנו בשאלת מזונות ילד מעל גיל 6.

כמובן, שבבואנו ליישם את החלטת העיקרון כדלעיל, יש להתחשב במכלול הנסיבות לרבות שאלת יכולתם הכלכלית היחסית של כל אחד מההורים מכלל המקורות, כולל הכנסה מעבודה, כמו גם יתר נסיבות העניין (פסקה 142 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן), ובעת שמדובר בזמני שהייה שאינם שווים, הרי יהיה מקום כמובן להתחשב גם באותם זמני שהייה כפי שהינם בפועל.

בנוסף לאמור יש להפנות גם לקביעותיה של כב' השופטת ברק ארז אודות יישום חלוקת האחריות וההוצאות תוך ההתייחסות הספציפית לנושא המדור, וכפי שהדברים באו לידי ביטוי בפסקה 61 לפסק דינה והעקרונות המפורטים שם, תוך הדגשה **"...הכל לפי שיקול דעתה של הערכאה הדיונית על-פי הנסיבות המשפחתיות..."**, לרבות בחינת שאלת הוצאות המדור ותשלום המזונות.

18. נוכח אשר נקבע בפרשת פלוני, על הערכאה הדיונית לבחון כל מקרה לגופו ולנסיבותיו, ובהתאם לקבוע את אופן חלוקת הנשיאה במזונות בין ההורים, ובמיוחד יש לקבוע הקשור לאותו הורה אשר יוטל עליו להיות "הורה מרכז" כפי שציננה כב' השופטת ברק ארז.

יוער, כי באופן מעשי תוצאת פסק הדין בפרשת פלוני כי מעל גיל 6 יחולו אותם עקרונות של יישום אשר נקבע [בסעיף 3א לחוק לתיקון דיני משפחה \(מזונות\)](#) תשי"ט-1959, וראו הקשור ליישום בחינת הנדרש בהחלת הסעיף האמור, [בע"מ \(ת"א\) 1098/07 פלוני נ' אלמוני](#) [פורסם בנבו] (31.8.08) והנוסחה כפי שנקבעה [בעמ"ש \(חי'\) 42513-09-14 א.ש. נ' י.ש.](#) [פורסם בנבו] (4.1.15).

19. אם נחזור למקרה דנן, לאור הנתען על ידי הצדדים, יש מקום להחזיר את הדיון לבית משפט קמא על מנת שיידרש לבחינת כל הנדרש, לאור ההלכה כפי שנקבעה בפרשת פלוני, תוך בחינת כל הנתונים הנדרשים לשם הכרעה, בסופו של יום, בשאלת חבות המזונות.

במסגרת זאת תינתן האפשרות לכל צד להשלים טיעוניו לאור החזרת הדיון לבית משפט קמא.

כמובן שבית משפט קמא יפעל לפי שיקול דעתו, בכל הקשור לאופן יישום הנדרש לרבות, אם ימצא לנכון, שמיעת מי מהצדדים וכדומה.

20. לאור כל האמור הייתי מציע לחבריי לקבוע כי אשר נקבע על ידי בית המשפט בפסק הדין מושא הערעור, יחול כמזונות זמניים וכי הדיון יוחזר לבית משפט קמא על מנת שייבחן את הנדרש בהתאם לאמור בסעיף 19 לעיל ויוציא מלפניו פסק דין בהתאם. בנסיבות, כל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תחזיר למערער את הפיקדון שהפקיד באמצעות בא כוחו.

ישעיהו שנלר, שופט, סג"נ
אב"ד

השופט ד"ר קובי ורדי, סג"נ:

אני מסכים.

ד"ר קובי ורדי, שופט, סג"נ

השופטת עינת רביד:

אני מסכימה.

עינת רביד, שופטת

הוחלט בהתאם לפסק דינו של השופט שנלר.

ניתן לפרסם את פסק הדין ללא פרטים מזהים.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ח, 02 נובמבר 2017.

עינת רביד, שופטת

ד"ר קובי ורדי,
שופט, סג"נ

ישעיהו שנלר,
שופט, סג"נ
אב"ד

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

ישעיהו שנלר 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה